

Femme fatale

Núria Cabrera Garcia

Ningú no em podria retreure que la meva dona passés massa temps a la feina i que descuidés totalment les seves responsabilitats: mantenir-me la panxa plena i fer-me-la petar evitant la xerrada; o que tingués un *affair* de més de dos anys amb una de les personalitats més destacades de l'empresa. Tampoc que el pare decidís fer via cap al nord quan només tenia un any per iniciar una relació amb la pitrera de la fornada de la fleca de la cantonada. No dubto, però, que la senyora Rufina deu estar atipant-se a complaure's de la desgràcia que això ha causat a la família mentre la meva dona es mira les sabates de taló xarolades que es reflecteixen en un sòl tan encerat que ben bé sembla un mirall d'ònix. En realitat, res no podria justificar la meva feblesa. Se sol dir que les vivències i els traumes que marquen la infantesa d'un home determinen completament com actuarà la resta de la seva vida. Jo crec, en canvi, que en qüestions de dots naturals no s'hi pot fer gaire. De la mateixa manera que no podem triar tenir més capacitat intel·lectual i menys tendència a acumular pilotetes de greix a la part baixa de la natja, tampoc no podem fer-hi res si ens toca ser uns frèvols.

S'ha mostrat amb moltes cares diferents, s'ha disfressat per enganyar-me i s'ha plantat davant dels nassos per temptar-me amb la seva bellesa. Algunes vegades, tota mudada amb vestits grisos de ras, com volent amagar la seva veritable naturalesa darrere d'una figura de modernitat. D'altres, molt més desmanegada, amb una deixadesa pròpia dels grenyuts de coloraines; però sempre amb una fermesa i uns aires d'immortalitat que s'esvaeixen quan l'arribes a conèixer a fons.

El primer cop que ens vam besar, ella ja sabia que mai més la deixaria anar i que em sotmetria a la seva voluntat dia i nit. Ho deixava tot per gaudir de la seva efímera companyia; en efecte, havent respirat el seu amarg perfum no més d'un parell de cops, marxava sense dir res i no tenia altre remei que acomiadar-me'n i esperar amb ganes la cita següent.

Els primers anys, la cosa anava bé. Vaig tenir la temptació de deixar-la: la placidesa de la seva presència va esdevenir una necessitat punyent que em corrompia per dins i no em deixava dedicar-me a viure la meva vida, en la qual ella no hi tenia cabuda. Però, cada cop que la tenia davant i resseguia la seva esvelta figura amb els dits, immediatament em feia enrere. El seu control sobre mi era absolut.

Tanmateix, a mesura que passaven els anys i el cos ja no funcionava com quan en tenia vint, em veia incapaç de seguir el seu ritme i ella no es va estar de retreure-m'ho. Distanciaments esporàdics em permetien de pensar-hi i adonar-me que el plaer de tenir el seu cos nu entre els llavis sovint no compensava el dolor que sentia dins el pit cada cop que ella feia créixer l'ésser que des de feia ja un temps portava dins. Era com si aquesta massa indicible, alhora meva i seva, estigués esperant una sola ordre per trencar, definitivament, els barrots que la retenien per sortir a fer de les seves. Malauradament, vaig ser incapaç de detectar-la a temps.

Mentre celebrava el meu 63è. aniversari amb la dona i els fills en un restaurant de la Costa Brava que servia un bufet d'allò més exquisit, d'aquells que després et deixen la cartera més escanyolida que una llimona després de fer suc per a quatre, vaig començar a trobar-me malament. Ja portava uns dies un pèl desganat, respirava amb fatiga i sortia del gimnàs massa exhaurit per les dues rutines de càrdio que feia. Un fort dolor al pit va anar seguit d'una tos que em va fer treure fins a l'última plaqueta, de manera que, havent deixat les estovalles de cotó brodat tintades de vermell, vam agafar un taxi per anar d'urgències perquè no tenia ni esma per conduir.

Sortint de l'hospital no podia fer altra cosa que pensar en ella; només volia que em fes oblidar la mala notícia. Quan vaig aconseguir desempallegar-me de la meva dona, vaig sortir immediatament al jardí a veure-la. Li ho vaig explicar tot. Ella escoltava en silenci, com si realment ja sabés què havia passat abans que jo fes el primer pas endavant. No vaig fer cap pregunta; no sé si volia una resposta. Però aquests minuts de silenci van ser suficients per notar l'efecte calmant que exercia en mi.

Van caldre tres visites a l'oncòleg perquè descobrí la veritat: ella havia estat la culpable de la meva malaltia. L'entorn familiar, els amics i fins i tot els metges ja m'ho havien fet saber des del primer moment; era una relació tòxica. I com a tota relació de dependència, no és el malalt qui decideix quan ha de parar; sap que no ho podrà fer mai. I jo, jo no vaig voler deixar-la. Ras i curt, m'havia tingut sempre agafat pels collons. I a mi ja m'agradava.

Ara, assegut a la butaca de pell de l'avi Toni i després de tant de temps sense mirar-la, tocar-la i olorar-la, penso en ella i la trobo a faltar. Em van donar un any de vida, i els meus pulmons n'han aguantat tres. Un marge de temps que m'ha permès de concloure que no puc viure sense ella i que la perdono. En un impuls desesperat, decideixo veure-la una darrera vegada. Quan ja tinc el seu cos a prop de la boca, tots els moments viscuts amb ella s'enlairen i es barregen amb el fum que desprèn, tot just quan allibera el petit monstre que m'havia inserit. L'última calada resulta mortal. Perdo la força i ella cau a terra. De reüll, veig com, estirada a les rajoles del menjador, cada porus del paper que la recobreix transpira victòria. Una alenada final marca la meva mort.

El meu cos es consumeix alhora que el de la cigarreta. Ella, però, se sent satisfeta amb la feina feta: ha aconseguit allò que volia. A la cendra que deixa anar es dibuixa un mig somriure.